

[Glistrup]

hen det, der er baggrunden for, at vi har drøftelsen her i dag.

Førstebehandlingen fandt sted den 20. maj i år, sagen blev henvist til folketingets skatte- og afgiftsudvalg, og der blev straks stillet nogle spørgsmål til ministeren. Ministerens svar forelå i sidste halvdel af september måned, altså på et tidspunkt, hvor skatte- og afgiftsudvalget ikke mødtes mere i den gamle samling, og derfor er den eneste måde, man teknisk kan få dette forslag behandlet færdigt på i udvalget, at fremsætte det og køre det igennem møllen, nu altså her til denne førstebehandling.

Det, der er forslagets kvalitet, er jo så ganske åbenbart, at man får frigjort nogle samfundsressourcer, der kunne have været anvendt bedre, for det siger sig selv, at det at rende rundt og vurdere sygehusejendomme, statsskove, DSB-terræner og lignende til deres værdi i handel og vandel og derefter køre kolossale sager på det og så finde frem til et eller andet beskatningsgrundlag, hvor staten altså betaler 2.000 kr., 20.000 kr., eller hvor meget det er, i ejendomsskattebilletter à 2, 3, 4, 5 rater, det er faktisk en ret fjollet måde at bruge samfundets arbejdskraft og samfundets ressourcer på. Hvis det var noget, som var påtvunget Danmark, efter at vi havde tabt en krig, for at man kunne holde os nede i fattigdom, kunne man forstå den ordning, vi har i øjeblikket, men at de andre partier her i salen virkelig frivilligt vil have, at vi skal fremture med at bruge voksne menneskers arbejdskraft på den måde, hvor de i stedet for kunne producere varer til at nedbringe vores valutaunderskud eller til at glæde og styrke befolkningens levestandard, er ærligt talt en særdeles trist konstatering.

Det, der har været indvendingen, er: nå jo, men man skal jo være så superretfærdig med hensyn til fordelingen af, hvad de enkelte kommuner i grunden får i indtægt. Men ingen kan da påstå, at lige præcis det vurderingssystem og det beskatningssystem, med de beskatningspromiller, der nu engang gælder, er det, der fører frem til den absolutte og fuldstændige retfærdighed, således at indførelsen af refusionsordning, bloktilskudsordning, eller hvad man vil kalde det, fra staten til kommunerne i stedet for, som fører til, at en kommune måske får 10, 15 eller 20 pct. mere eller mindre, end den nuværende skatteudskrivning medfører, skulle

betyde, at man går fra det fuldstændig retfærdige ned til fornægtelsen af enhver retfærdighed. Selvfølgelig er det da muligt, når man ikke går i små sko i henseende til, at kommunerne absolut skal have præcis det samme beløb, som de vil få i kraft af ejendomsskatteudskrivningen, at indrette en bloktilskudsordning, en tilskudsordning til de kommuner, som i ganske særlig grad har statslige faste ejendomme liggende inden for deres grænser.

Derfor må jeg finde, at det er noget overilet, at man har ledsaget forslaget med så hårde bemærkninger, som er kommet fra de andre ordførere. Genfremsættelsen er som sagt rent og skært teknisk begrundet, for at skatte- og afgiftsudvalget kan få lejlighed til at færdiggøre det arbejde, som man påbegyndte i maj i år, men som man rent faktisk ikke havde fuldført, da det gamle forslag bortfaldt i medfør af grundlovens regel ved det nye folketingsårs begyndelse den 7. i forrige måned kl. 12.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

Forslag til lov om landsskatteretsdissenser.
[Af Glistrup (FP) m. fl.]
(Lovforslag nr. L 31. Fremsat 14/10 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Også her er der tale om en genfremsættelse, og jeg vil gerne, som jeg også gjorde det ved første behandling af fremskridtspartiets